

SANDRA BROWN

ÜDVÖZLÉGY, SÖTÉTSÉG!

SANDRA BROWN

ÜDVÖZLÉGY, SÖTÉTSÉG!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *Hello, Darkness*
Simon and Schuster, New York, 2003
Copyright © 2003 by Sandra Brown Management Ltd.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Iroda
Translated from the English *Hello, Darkness*

Fordította *Komáromy Zsófia*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2006

Hungarian translation
© by Komáromy Zsófia, 2006

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Az a fajta ember vagyok, aki nehezen kér segítséget másoktól. Ezért sem tudom elégszer megköszönni mindazoknak, akik vállalták a megterhelő feladatot, hogy velem dolgozzanak, s ezzel lehetővé tették, hogy ez a könyv megszülethessen. E mellett az esetlen köszönet mellett mindannyiukhoz eljuttatom könyvem egy dedikált példányát, ahogy ígértem, bár úgy hiszem, még ez sem elég hála azért a hatalmas segítségért, amit tőlük kaptam.

Az austini rendőrség munkatársa, Laura Albrecht mindvégig türelmes maradt velem, még akkor is, amikor már vagy századszor hívtam fel, hogy „csak még egy kérdés...”. Laura olyan ajtókat tárt ki előttem, amelyeken nélküle sosem juthattam volna át. A központi nyomozóhivatal detektíveinek is hálával tartozom, akik egyébként kemény munkájukért sajnos igen gyakran sem jutalmat, sem elismerést nem kapnak. Még azután is készségesen válaszoltak a kérdéseimre, hogy bevallottam: a történetben nem minden zsaru szent.

Következő életemben én is rádiós műsorvezető akarok lenni, mint Bill Kinder a KSCS-FM-nél. Neki – velem ellentétben – minden hétköznap lehetősége van beszélni a rajongóival. Százával telefonálnak be! Képzelmék csak el! Billt nézve úgy tűnt, mintha gyerekjáték lenne tucatnyi feladatot ellátni egyszerre. Meg se kottyant neki az egész, még az én ostoba kérdéseimre is könnyedén felelt. Ha totálisan félreértettem volna a rádiózás műszaki részét, arról nem ő tehet.

Akad néhány sorsüldözött, aki mindennap velem kell, hogy dolgozzon. Maria Carvainis, az ügynököm több hálát érdemel, mint amit valaha is képes leszek kifejezni. Amie Graynek fel kellene vennie a „Lexika” nevet, amiért olyan szorgalommal néz utána minden apróságnak, és a legkülönfélébb dolgokról tud hihetetlen gyorsan információt szerezni. Szeretném megköszönni Sharon Hublernek, hogy annyi éven át terelgette az életemet a helyes irányba. Nélküle rosszkor lettem volna rossz helyen, és biztos, hogy a rossz utat választottam volna. Sharon, remélem, nagyon boldog leszel az új életedben!

És végül, de nem utolsósorban, köszönet annak a szegény szerencsétlennek, aki velem él, és akít örökké szeretni fogok: Michaelnek.

SANDRA BROWN
2003. április 1.

PROLÓGUS

Azon az éjszakán is minden rendben ment, egészen az adásidő utolsó hat percéig.

– A hegyekben ködös az időjárás. Köszönöm, hogy velem töltötték az idejüket itt a FM 101,3-on. Élveztem, hogy önökkel lehetek, csakúgy, mint minden éjjel. Paris Gibsont hallják, és az ő romantikus slágereit. Ma este három kedvencemmel búcsúszom. Remélem, a kedvesükkel együtt hallgatják a dalokat. Szorosan öleljék át egymást!

Paris kikapcsolta a mikrofont. A számok megállás nélkül fognak szólni, egészen egy óra ötvenkilenc perc harminc másodpercig. Az adásidő utolsó fél percében újra köszönetet mond majd a hallgatóságnak, és jó éjt kíván.

Mialatt a *Yesterday* szólt, lehunyta a szemét és elgémberedett nyakát nyújtogatta. A nyolc- és kilencórás munkaidőkhöz képest a négyórás rádióműsor semmiségnek tűnhet. De nem az. Az adás végére fizikailag is elfáradt.

Egyedül kezelte a kapcsolótáblát, valamint felvezette a zene-számokat, amelyeket még az adás előtt kiválasztott és sorba rendezett. A hallgatók kérései mindig változtattak a sorrenden, s mindeközben árgus szemmel kellett figyelnie az adásból hátralévő időt jelző órát.

Ezeket a feladatokat már automatikusan végezte el, nem úgy a beszédet. Mondanivalója sosem lett unalmas vagy felületes. Paris Gibson szorgalmasan dolgozott, beszédórákra járt és otthon is gyakorolt, hogy tökéletesítse azt a hangot, amelyet annyian ismertek.

A Beatles-sláger közepén az egyik telefonvonal jelzőgombja villogni kezdett. Paris kísértést érzett, hogy ne vegye fel, de hivatalosan még volt hat perc a műsorból, és megígérte a hallgatóknak, hogy hajnali kettőig fogadja a hívásaikat. Ahhoz már késő volt, hogy adásba is tegye a hívást, ám attól még beszélhet a hívóval. Lenyomta a gombot.

– Paris beszél.

– Szia, Paris. Itt Valentino.

Paris ismerte már ezt a férfit. Időről időre telefonált, és szokatlan nevét könnyű volt megjegyezni. Hangja is jellegzetes volt, szinte suttogott, vagy a hatásadászat, vagy az álcázás kedvéért.

– Hogy vagy, Valentino?

– Nem jól.

– Ezt sajnálattal hallom.

– Fogsz te még mást is sajnálni!

A Beatles átadta a terepet Anne Murray *Broken Hearted Me* című dalának. Paris felpillantott a sorrendre, és látta, hogy ez már a második az utolsó három szám közül. Nem volt biztos abban, hogy jól hallotta Valentino válaszát.

– Hogy mondtad?

– Fogsz te még mást is sajnálni! – ismételte a férfi.

A drámai felhang nem volt újdonság Valentinótól. Valahányszor telefonált, vagy a fellegek közt járt, vagy mélyponton volt, nagyritkán valahol a kettő között. Paris sosem tudhatta, mire is számíton tőle, és éppen ez tette őt érdekes hívóvá. Ám most először fenyegető volt a hangja.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Megtettem mindent, amit tanácsoltál, Paris.

– Tanácsoltam? Mikor?

– Valahányszor csak hívtalak. Mindig azt mondd – és nem csak nekem, minden más telefonálónak is –, hogy tiszteljük azt, akit szeretünk.

– Így van. Úgy gondolom...

– Ám a tisztelet nem ér semmit, és már az sem érdekel, mit gondolsz.

Paris nem volt sem pszichológus, sem szakképzett lelki tanácsadó, csak egy rádióműsor vezetője. Nem volt semmilyen más képesítése. Ennek ellenére komolyan vette szerepét: az éjszakai barátét. A hallgatók csak a hangját ismerték, mégis megbíztak benne. A bizalmasuk, tanácsadójuk és gyóntatójuk lett. Megosztották vele örömeiket, elpanaszolták sérelmeiket, és néha lemeztelenítették a lelküket. Azok a hívások, amelyeket adásba tett, kiváltották más hallgatók szimpátiáját, gratulációit, és néha heves vitákat.

A hívónak gyakran csak arra volt szüksége, hogy kiadhassa a mérgét. Paris megfelelő hallgatóság volt annak, aki az egész világra haragudott. Ritkán esett meg, hogy ő maga lett volna a düh célpontja, de most nyilvánvalóan így volt, s ez nyugtalanította. Ha Valentino épp az érzelmi összeomlás szélén áll, ő nem tudja jóvátenni a kiváltó okot, de talán képes lesz beszélgetéssel biztonságos távolságba terelni a szakadék szélétől, és sürgetheti, hogy forduljon szakemberhez segítségért.

– Beszéljünk erről, Valentino! Mi bánt?

– Tisztelem a lányokat. A kapcsolataimban mindig piederstálra emelem őket, és hercegnőként bánok velük. De ez sosem elég. A lányok mindig hűtlenek. Mindegyikük megcsalt. És amikor egy elhagy, felhívlak, te meg azt mondd, hogy nem én tehetek róla.

– Valentino, én...

– Azt mondd, hogy nem tettem semmi rosszat, és hogy nem én vagyok a hibás, amiért elhagyott. És tudod, mit? Teljesen igazad van. Nem én vagyok a hibás, Paris. *Te* vagy az. Ezúttal *te* tehetisz róla.

Paris a válla fölött a stúdió hangszigetelő ajtajára pillantott. Természetesen zárva volt. Az üvegfal mögötti előcsarnok sosem tűnt még ilyen sötétnek, pedig az épület mindig sötét volt a nő munkaidő utáni adása alatt. *Bárcsak felbukkanna Stan!*, gondolta. Még Marvinnak is örülne. Jöhetne bárki, akárki, aki hallaná ezt a hívást, és segítene megfejteni.

Eszébe jutott, hogy megszakíthatná a vonalat. Senki sem tudta, hol lakik, vagy hogy néz ki. A rádióállomással való szerződésében kikötötte: nem lesznek nyilvános megjelenései. Az arcát sem használhatták promóciós célokra, nem jelent meg róla fényképes hirdetés, televíziós reklám vagy plakát. Paris Gibson csak név és hang volt, nem arc. De jó lelkiismerettel nem szakíthatta meg a hívást. Ha Valentino megszívlelt valamit, amit ő mondott, és a dolog rosszul sült el, akkor a férfi haragja érhető.

Másrésről, ha egy racionálisabb személy nem értene egyet azal, amit a rádióban hallott, egyszerűen csak rálegyintene. Valentino viszont az életére nézve nagyobb befolyást tulajdonított Parisnek, mint amennyit a nő akár megérdemelt, akár kívánt volna.

– Magyarázd meg, Valentino, hogy miért lenne az én hibám!

– Te mondtad neki, hogy szakítson velem.

– Én soha...

– Hallottalak! Legutoljára tegnap éjjel hívott. Hallgattam a műsort. Nem mondta meg a nevét, de felismertem a hangját. Elmesélte a történetünket. Aztán azt mondta, hogy féltékeny és követelődző lettem. Te meg azt felelted, hogy ha a kapcsolatunk korlátozza, akkor tegyen ellene valamit. Vagyis azt tanácsoltad neki, hogy dobjon engem. – Szünetet tartott, mielőtt folytatta. – És hidd el, sajnálni fogod, hogy így tettél.

Paris gondolatai összevissza cikáztak. Rádiós pályafutásának éveit alig egyszer sem találkozott még ilyesmivel.

– Valentino, maradjunk nyugodtak, és beszéljük ezt meg, jól van?

– Nyugodt vagyok, Paris. Teljesen nyugodt. És nincs semmi megbeszélnivalónk. Olyan helyen van, ahol senki sem talál rá. Nem menekülhet tőlem. – Ezzel a kijelentéssel a fenyegető hang egyenesen ijesztővé vált. *Nem mondhatta komolyan*, gondolta Paris, de a férfi folytatta. – Három nap múlva meghal, Paris. Meg fogom ölni, és a halála a te lelkiismereteden szárad.

Az utolsó szám szólt. A számítógép képernyőjén az óra visszaszámolt az adásidő végéig. Paris a felvevőre pillantott, hogy meggyőződjön, nem tett-e benne kárt valami elektromos hiba. De a berendezés kifogástalanul működött. A hívás minden szavát rögzítette.

Idegesen megnyalta a szája szélét, és mély levegőt vett.

– Valentino, ez nem vicces.

– Nem is annak szántam.

– Tudom, hogy nem gondoltad komolyan...

– Halálosan komolyan gondoltam, amit mondtam. Azért annyit csak megérdemlek, hogy velem tölthessek hetvenkét órát, nem gondolod? Olyan kedves voltam vele. Hát nem három nap a legkevésbé, amit megérdemlek az idejéből és a figyelméből?

– Valentino, kérlek, hallgass meg...

– Többé nem hallgatlak. Baromságokat beszélsz. Szar tanácsokat adsz. Tisztelettel bánok egy lánnyal, erre az széttárja a lábát más férfiakkal. És te még azt mondd neki, hogy dobjon engem, mintha én tettem volna tönkre a kapcsolatot, mintha én csaltam volna meg. Ami fair, az fair. Eljátszozom velem, aztán megölöm. Hetvenkét óra, Paris. Jó éjt.

ELSŐ FEJEZET

Dean Malloy kikászálódott az ágyból. A sötétben tapogatózva megkereste az alsónadrágját a padlón, és magával vitte a fürdőszobába. Amilyen halkán csak tudta, becsukta az ajtót, mielőtt felkapcsolta a villanyt. Liz mégis fölébredt.

– Dean?

A férfi a mosdókagylóra támaszkodott, és a tükörképére nézett.

– Mindjárt megyek.

A tükörképe visszabámult, lemondóan vagy undorral, nem volt biztos benne. De mindenképp szemrehányással. Egy pár másodpercig még nézte magát, aztán elfordította a csapot, és hideg vizet locsolt az arcába. Használta a vécét, felhúzta az alsónadrágját, és kinyitotta az ajtót.

Liz felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát és felkönyökölt. Világos haja kócos volt. A smink elmaszatolódott a szeme alatt. De valamiért még ilyen rendetlenül is vonzó volt.

– Zuhanyozni mész?

A férfi megrázta a fejét.

– Most nem.

– Megmoshatom a hátad.

– Kösz, de...

– Vagy inkább valamit elől?

Dean rámosolygott.

– Majd máskor.

A nadrágja a karosszéken feküdt. Amikor értenyúlt, Liz viszaroskadt a párnákra.

– Elmész.

– Bármennyire is szeretnék maradni, Liz.

– Hetek óta nem maradtál egész éjszakára.

– Én se örülök neki, de egyelőre így kell lennie.

– Az isten szerelmére, Dean! A fiad tizenhat éves.

– Pontosan. Tizenhat. Ha kishaba lenne, mindig tudnám, hol van. Tudnám, mit csinál és kivel van. De Gavin

tizenhat, és jogsija van. Szülőként ez huszonnégy órás rémálmot jelent.

– Talán még otthon se lesz, mire hazaérsz.

– Ajánlom, hogy otthon legyen – mormolta, miközben betúrta az ingét. – Tegnap túl későn ért haza, úgyhogy ma reggel szobafogságra ítéltem.

– Mennyi időre?

– Amíg jobban nem viselkedik.

– És mi lesz, ha nem?

– Ha nem marad a házban?

– Ha nem viselkedik jobban.

Ez már nehezebb kérdés volt. Bonyolultabb választ kívánt, és erre ma éjjel nem volt ideje. Felvette a cipőjét, aztán leült az ágy szélére, és a nő kezéért nyúlt.

– Igazságtalan, hogy Gavin viselkedésén múlik a jövőd.

– *A jövőnk.*

– A jövőnk – helyesbített a férfi halkan. – Szörnyen igazságtalan. Miatta kellett félretennünk a terveinket, és ez nem jó így.

Liz megcsókolta a férfi kézfejét, és ránézett.

– Még arra sem tudlak rávenni, hogy töltsd velem az éjszakát, és én még azt reméltem, karácsonyra már házasok leszünk.

– Még megtörténhet. A helyzet hamarabb megoldódhat, mint hinnénk.

Liz nem osztozott a szeretett férfi optimizmusában, amit finto-ra el is árult.

– Türelmes voltam, Dean. Nem igaz?

– De igen.

– Az együtt töltött két évünkben szerintem több voltam, mint engedékeny. Vita nélkül ideköltöztem. És bár sokkal több értelmellett volna, ha összeköltözünk, belementem, hogy kibéreljem ezt a helyet.

Liz emlékezete szelektív volt és pontatlan. Fel se merült, hogy összeköltözzenek. Deannek eszébe sem jutott volna ilyesmi, amíg Gavin vele élt. Az Austinba költözéssel kapcsolatban pedig semmi ok nem volt vitára. Dean sosem javasolt ilyesmit. Sőt jobban örült volna, ha a nő Houstonban marad. Liz magától hozta meg ezt a döntést a férfi költözésekor. Amikor a nő előállt a meglepetéssel,

Dean boldogságot színlelt, és leplezte bosszúságát. Liz ráerőszkolta magát, pedig többletteherre volt a legkevésbé szüksége.

Most mégsem feszegette ezt a témát, inkább beismerte, hogy a nő rendkívül türelmesen viselte el őt és a jelenlegi körülményeit.

– Tisztában vagyok veled, mennyire megváltozott a helyzet, amióta randizni kezdtünk. Nem arra vállalkoztál, hogy egy egyedülálló szülővel állj össze, akinek kamasz fia van. Türelmesebb voltál, mint amit bármi jogom is volt elvárni.

– Köszönöm – felelte Liz megenyhülten. – De a testem nem ismeri a türelmet, Dean. Minden egyes hónap eggyel kevesebb tojást jelent a kosárkában.

A férfi elmosolyodott a biológiai órára való utaláson.

– Tudom, hogy milyen áldozatokat hoztál értem. És hozol még mindig.

– Kész vagyok még többet hozni. – Liz megsimogatta a férfi arcát. – Mert, Dean Malloy, a fenébe is, te megéred az áldozatot.

Dean tudta, hogy a nő így is gondolja, de őszintesége nem dobta fel, sőt még jobban elcsüggedt.

– Légy türellemmel még egy kicsit, Liz. Kérlek! Gavinnel jelenleg lehetetlen bírni, de megvan az oka a rossz viselkedésének. Adj még egy kis időt! Remélhetőleg hamarosan találunk olyan biztonságos teret, amelyben mind a hárman tudunk élni.

Liz grimaszolt.

– Biztonságos tér? Mondj még ilyeneket, és hamarosan azon kapod magad, hogy saját tévéműsorod van.

Dean elvigyorodott, örült, hogy a beszélgetés végre könnyedebb hangvételű lett.

– Szóval holnap Chicagóba mégy? – kérdezte.

– Három napra. Zárt ajtós tárgyalásaim lesznek a koppenhágai haverokkal. Mind pasi. Nagydarab, szőke, viking típusok. Féltékeny vagy?

– Rettentően.

– Hiányozni fogok?

– Mit gondolsz?

– Mi lenne, ha úgy válnánk el, hogy azt tutira ne felejtsd el?

Ezzel Liz ledobta a takarót. Meztelenül feküdt az összegyűrődött lepedőn, és szinte dorombolt. Érzéki alak-

ja volt, és nem problémázott minden egyes kalória miatt, mint a legtöbb vele egykorú nő. Elizabeth Douglas edzésnek vette, ha magának kellett cipelnie a csomagját, és sosem tagadta meg magától a desszertet. Jól álltak neki a telt idomok. Az igazat megvallva, átkozottul jól.

– Csábító ajánlat – sóhajtott Dean. – Nagyon csábító. De be kell érniünk egy csókkal.

Liz forrón megsókolta, úgy, hogy az még a viking típusúakat is féltékennyé tette volna.

– Tényleg mennem kell, Liz – suttogetta Dean, mielőtt elhúzódottna. – Jó utat!

A nő magára húzta a takarót, és mosollyal leplezte csalódottságát:

– Felhívlak, amint odaértem.

– Ajánlom is!

Dean távozott, megpróbált úgy tenni, mintha nem menekülne. A kinti levegő úgy borult rá, akár egy nedves takaró. Szinte érezte a nedves gyapjú illatát. Mire megtette a rövid utat a kocsijáig, az inge teljesen rátapadt. Beindította a motort, és felnyomta a léghondit. A rádió automatikusan bekapcsolt. Elvis *Are You Lonesome Tonight?* című száma szólt. Ebben az órában egyáltalán nem volt forgalom. Megállt a piros lámpánál, pontosan akkor, mire véget ért a szám.

– A hegyekben ködös az időjárás. Köszönöm, hogy velem töltötték az idejüket itt az FM 101,3-on.

A vonzó, mély női hang visszhangzott a kocsiban. A német mérnökök által tökéletesen elhelyezett nyolc hangszóró gondoskodott róla, hogy Dean úgy érezze, mintha a nő itt ülne mellette.

– Ma este három kedvencemmel búcsúzom. Remélem, a kedvesükkel együtt hallgatják a dalokat. Szorosan öleljék át egymást!

Dean szorosan markolta a kormányt és ráhajtotta a fejét, mi alatt a rádióban szólt a *Yesterday*.

Abban a pillanatban, hogy Baird Kemp bíró visszakapta a kocsiját a Four Seasons Hotel kocsirendezőjétől és beült, meglazította a nyakkendőjét, és kibújt a zakójából.

– Istenem, de örülök, hogy vége!

– Te ragaszkodtál hozzá, hogy jöjjünk el – felelte Marian Kemp, miközben levette gyémánt fülklipszét és fájdalmas arcot vágott, amint a vér újra áramlani kezdett érzéketlen fülcimpájában. – De muszáj volt beszervezned minket az utóbuliba is?

– Jó ötletnek tűnt, hogy az utolsók közt távozzunk. Igencsak befolyásos emberek voltak odabent.

Ahogy az a díjkiosztó vacsoráknál lenni szokott, ez is kibírhatatlanul hosszúra nyúlt. Utána koktélparti következett, a bíró pedig egy lehetőséget sem hagyott volna ki, hogy az újraválasztása mellett kampányoljon, még ha csak nem hivatalosan is. A hazauton a Kemp házaspár témája végig a díszes társaság volt, vagy ahogy a bíró gúnyosan nevezte őket: „A Jó, a Rossz és a Csúf.”

Amint hazaértek, a férj rögtön a dolgozószobába ment, ahol mindig megtalálta a kedvenc márkáit, köszönhetően Mariannek.

– Töltök magamnak egy pohárával lefekvés előtt. Kérsz te is?

– Nem, köszönöm, drágám. Felmegyek.

– Hútsd le a hálószobát! Ez a meleg elviselhetetlen.

Az asszony fellépdelt az ívelt lépcsősoron, amely nemrég egy lakberendezési magazinban is megjelent. A fényképen egy egyedi tervezésű ruhát viselt, valamint a gyémánt nyakláncát. A kép egész jól sikerült, ezt ő maga is elismerte. A bíró meg volt elégedve a mellékelt cikkel, amely a feleségét dicsérte, amiért ilyen látványos otthont teremtett.

Az emeleti folyosón sötét volt, de megnyugodott, hogy fényt látott kiszűrődni Janey ajtaja alatt. Hiába volt nyári szünidő, a bíró szobafogságra ítélte tizenhét éves lányukat. Tegnap éjjel Janey megszegte a tilalmat, és csak hajnal előtt jött haza. Nyilvánvaló volt, hogy ivott, és, hacsak Marian nem tévedett, marihuána szaga áradt a ruhájából. Mindezek tetejébe ilyen állapotban vezetett hazáig.

– Utoljára váltottalak ki! – üvöltötte a bíró. – Ha még egyszer elkapnak, magadra maradsz, ifjú hölgy! Én a kisujjamat se mozdítom! Megy egyenesen a nyilvántartásba!

Janey unott hangon csak annyit válaszolt:

– És akkor mi a szar van?

A jelenet olyan dühödtt és hangos lett, hogy Marian aggódott, a szomszédok a telkek között húzódozó széles sövény ellenére is meghallhatják. A vita azzal végződött, hogy Janey

berobogott a szobájába, majd becsapta és magára zárta az ajtót. Aznap egyikükkel sem állt szóba.

De úgy tűnt, a bíró legutóbbi fenyegetése megtette hatását. Janey otthon maradt, pedig az ő mércéje szerint még korán volt. Marian megállt az ajtó előtt, és kopogni készült. Ám meghallotta bentről a rádiót, annak a nőnek a hangját, akinek a műsorát a lánya jobb hangulatában szokta hallgatni. Örömmel fogadott változás volt ez a pszichedelikus rock és rap rádióállomások visszataszító DJ-i után.

Janey hajlamos volt jelenetet rendezni, valahányszor úgy érezte, háborgatják a magánszféráját. Az anyjának elment a kedve attól, hogy megzavarja ezt a ritka békességet, úgyhogy kopogás helyett tovább sétált a folyosón a nagy hálószoba felé.

Toni Armstrong felriadt. Mozdulatlanul feküdt, fülelt, miféle zaj ébreszthette fel. Talán az egyik gyereke hívta? Vagy Brad horkolt? Nem, a házban csönd honolt, csak a légkondicionáló zúgását lehetett hallani. Nem zaj keltette fel. Nem is a férje lélegzése. Az övé mellett fekvő párna ugyanis érintetlen volt.

Toni felkelt, és magára húzta könnyű köntösét. Az órára pillantott. Egy óra negyvenkét perc. És Brad még nem jött haza.

Mielőtt lement volna a földszintre, ellenőrizte a gyerekszobákat. Hiába volt a két kislánynak külön fekhelye, előbb-utóbb mindig egy ágyban kötöttek ki. Mindössze tizenhat hónap különbség volt köztük, így gyakran ikreknek nézték őket. Most tényleg egy-petéjűeknek látszottak, ahogyan egymás mellett feküdtek, kócos kis fejük egy párnán osztozott. Toni betakargatta őket, majd egy pillanatig csodálta ártatlan szépségüket, mielőtt lábujjhegyen elhagyta volna a szobát.

Műanyag úrhajók és akciófigurák feküdtek a fia szobájának padlóján. Toni útban az ágy felé óvatosan kikerülte őket. A fia a hasán elterülve aludt, egyik karja lelógott az ágyról. Az asszony kihasználta az alkalmat, és megsimogatta az arcát. A fia ugyanis már elérte azt a kort, amikor a szeretet ilyen megnyilvánulásai csak grimaszolásra és elhúzódásra készítették. Elsőszülottként úgy érezte, „férfiként” kell viselkednie. De a gondolat, hogy hamarosan tényleg férfi lesz, kétségbeeséssel töltötte el az anyját, szinte bepánikolt.

Lefelé menet nyikorogtak a lépcsőfokok a talpa alatt, de Toni szerette az ilyen apró hibákat, amelyek karaktert adnak egy háznak. Szerencsések, hogy megszerezték ezt a házat. Jó környéken épült, egy általános iskola közelében. Az ára is alacsony volt, a régi tulajdonosoknak köszönhetően, akik türelmetlenül várták, hogy végre eladhassák. Itt-ott felújításra szorult, de Toni vállalta, hogy maga intézi el a javítások zömét. A házon való munkálkodás lefoglalta, amíg Brad beilleszkedett az új praxisába. Nem sajnálta az időt és fáradságot, hogy elvégezze a szükséges javításokat, mielőtt hozzálátna a festéshez. De mindez megérte. A ház nemcsak sokkal szebb lett, de hibátlan is. Kár, hogy nem lehet mindent olyan könnyen rendbe hozni, mint egy házat.

Ahogy tartott tőle, a földszinti helyiségek mind sötétek és üresek voltak. Bekapcsolta a rádiót, hogy elűzze a baljóslatú csendet. Töltött magának egy pohár tejet, bár nem kívánta, és kényszerítette magát, hogy nyugodtan kortyolgassa.

Talán eltúlozza. Nagyon is lehetséges, hogy a férje épp egy adózásról és pénzügyi tervezésről szóló előadáson vesz részt. Vacsoaránál jelentette be, hogy csak nagyon későn jön haza.

– Nem emlékszel, drágám? – kérdezte, mikor Toni igencsak meglepődött a híren. – A héten szóltam.

– Nem, nem szóltál.

– Ne haragudj! Úgy emlékeztem. Akartam. Ideadnád a krump-lisalátát, kérlek? Amúgy nagyon finom. Milyen fűszer is van benne?

– Kapor. Most először hallok erről a ma esti előadásról, Brad.

– Az üzlettársaim ajánlották. Amit a legutóbbin megtudtak, azzal rengeteget spóroltak.

– Akkor talán én is elmehetnék. Nem bánám, ha többet tudnék erről az egészről.

– Jó ötlet. Majd legközelebb. Előre kell jelentkezni.

Brad elmondta, mikor és hol lesz az előadás, figyelmeztette, hogy ne várjon rá, mert a hivatalos rész után lesz még egy beszélgetés is, és nem tudja, hogy az meddig tarthat. Búcsúzóul megpu-szilta őt, és a gyerekeket is. Olyan könnyeden sétált az autójához, ahogy az ember nem indul el egy adózásról és pénzügyi tervezésről szóló előadásra.

Toni megitta az utolsó korty tejet.

Harmadszorra tárcsázta a férje mobilszámát, és csakúgy, mint az előző két alkalommal, ezúttal is a hangposta válaszolt. Nem hagyott üzenetet. Eszébe jutott, hogy felhívja az előadótermet, ahol a rendezvényt tartják, de az csak időpocsékolás lenne. Ilyenkor senki sincs már ott.

Miután Brad elment, elmosogatott és megfürdette a gyerekeket. Amikor elaludtak, megpróbált bejutni Brad dolgozószobájába, de az ajtó zárva volt. Szégyenszemre őrült módon kezdett kutatni a házban egy hajtű, körömrészelő vagy bármi után, amivel feltörhetné a zárat.

Végül egy csavarhúzóhoz folyamodott, talán teljesen tönkretette vele a zárat, de nem érdekelte. Bosszúságára semmi olyat nem talált a szobában, ami igazolta volna az őrjöngését vagy a gyanakvását. Egy, az előadásról szóló újsághirdetés feküdt a férfi asztalán. A naptárában is volt róla egy bejegyzés. Nyilvánvalóan el akart menni. De Brad a látszat keltéséhez is nagyon értett.

Toni leült az íróasztalhoz, és a számítógép üres képernyőjére bámult. Megérintette a bekapcsológombot, kísértést érzett, hogy megnyomja, és olyasmibe menjen bele, amibe csak tolvajok, kémek és gyanakvó feleségek szoktak. Azóta hozzá sem nyúlt ehhez a számítógéphez, amióta a férje vett egyet külön neki. Aznap, amikor meglátta a konyhaasztalon a felcímkézett dobozokat, csodálkozva kérdezte a férjét:

– Vettél még egy számítógépet?

– Itt az ideje, hogy neked is legyen sajátod. Boldog karácsonyt!

– Június van.

– Akkor ez előajándék. Vagy utó. Most, hogy van sajátod, nem kell többé az enyémet használnod, ha e-mailezni, internetezni vagy bármi másat szeretnél.

– Mindig csak akkor használom a géped, ha te a klinikán vagy.

– Éppen ez a lényeg. Most már bármikor internetezhetsz.

És te is.

Úgy tűnik, a férfi olvasott a gondolataiban, mert így szólt:

– Nem arról van szó, amire gondolsz, Toni. – Védekezően csíppőre tette a kezét. – A számítástechnikai üzletben nézelődtem dél előtt. Megláttam ezt a kis rózsaszín darabot, ami mindent tud, ami

csak kell, és arra gondoltam: „Nőies és hatékony. Akárcsak az én drága feleségem.” Úgyhogy fontolgtatás nélkül megvettem neked. Azt hittem, örülni fogsz. Nyilvánvalóan tévedtem.

– Örülök – vágta rá bűnbánóan az asszony. – Ez nagyon kedves volt tőled, Brad. Köszönöm. – Gyanakodva a dobozokra pillantott. – Azt mondtad, *rózsaszín*?

Aztán nevettek. Brad szorosan átölelte. A férfinak olyan illata volt, mint a napsütésnek, a szappannak és az egészségnek. A testét megnyugtatónak, ismerősnek, jólesőnek érezte a magáé mellett. A félelmei eltűntek.

De csak egy időre. Nemrég újra felszínre törtek.

Nem kapcsolta be a gépet. Túlságosan félt attól, amit találhat. Ha jelszó kellett volna a belépéshez, a gyanúja beigazolódott volna, és ezt nem akarta. Te jóisten, nem, ezt nem akarta!

Úgyhogy megtett minden tőle telhetőt, hogy rendbe hozza az ajtót, aztán elment lefeküdni, azt remélte, hogy Brad hamarosan felébreszti, és addigra már mindent tudni fog a különféle jövedelmek kategóriákról. Kétségbeesett remény volt.

– Élveztem, hogy önökkel lehetek, csakúgy, mint minden éjjel – mondta a szexi hang a rádióban. – Paris Gibsont hallják, és az ő romantikus slágereit.

Egy előadás se tart hajnali két óráig. A terápiás csoportok ülései sem húzódnak el eddig. Erre hivatkozott Brad a múlt héten, mikor az éjszaka nagy részére kimaradt. Azzal védekezett, hogy az egyik csoporttársának segítségre volt szüksége.

– A gyűlés után megkért, hogy igyak vele egy sört, azt mondta, szüksége van egy megértő társra, akinek kipanaszkozhatja magát. Ennek a fazonnak *komoly* problémája van, Toni. Hú! El se hinnéd, miket mondott neked. Beteg dolgokat. Mindegy, tudtam, hogy te megérted. Tudod, milyen ez.

Nagyon is jól tudta. A hazugságok. A tagadás. A sok idő, amivel nem képes elszámolni. Zárt ajtók. Tudta, milyen, de még mennyire! Hát ilyen.